

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 22 sierpnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Łęczycy, Wydział I Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Wojciech Wysoczyński

Protokolant: sek. sąd. Kamil Siubielski

po rozpoznaniu w dniu 9 sierpnia 2016 roku, w Ł., na rozprawie,

sprawy z powództwa E. N.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna V. (...)

o zapłatę

1. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej V. (...) na rzecz E. N. kwotę 35.000 zł (słownie: trzydzieści pięć tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami naliczanymi od kwot:

- 15.000 zł (piętnaście tysięcy złotych) od dnia 19 marca 2013 roku do dnia zapłaty;

- 20.000 zł (dwadzieścia tysięcy złotych) od dnia 21 maja 2015 roku do dnia zapłaty;

2. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej V. (...) na rzecz E. N. kwotę 2.040 zł (słownie: dwa tysiące czterdzieści złotych) wraz z ustawowymi odsetkami naliczanymi od dnia 19 marca 2013 roku do dnia zapłaty;

3. oddala powództwo w pozostałej części;

4. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej V. (...) na rzecz E. N. kwotę 3.287,90 zł (trzy tysiące dwieście osiemdziesiąt siedem złotych 90/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

5. obciąża i nakazuje pobrać od (...) Spółki Akcyjnej V. (...) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Łęczycy kwotę 1.105 zł (słownie: jeden tysiąc sto pięć złotych) tytułem częściowego zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych;

6. nakazuje ściągnąć od E. N. z zasądzzonego w punkcie pierwszym niniejszego wyroku roszczenia na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Łęczycy kwotę 195 zł (słownie: sto dziewięćdziesiąt pięć złotych) tytułem częściowego zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygnatura akt I C 52/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 29 maja 2013 roku, skierowanym przeciwko (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W., powódka E. N. – reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika – radcę prawnego wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego kwot: 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 19.03.2013 roku do dnia zapłaty, kwoty 2.200 zł tytułem zwrotu kosztów opieki wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 19.03.2013 r. oraz zasądzenia od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesowych w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów opłaty od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych / pozew k. 2-7/.

W odpowiedzi na pozew, pełnomocnik pozwanego (...) Spółka Akcyjna V. (...), wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego wraz z opłatą od pełnomocnictwa /odpowieź na pozew – k. 16 – 20/.

W piśmie procesowym z dnia 15 maja 2015 roku, pełnomocnik powódki zmodyfikował powództwo w ten sposób, że wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwot:

- 41.000 złotych tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 15.000 złotych od dnia 19 marca 2013 roku do dnia zapłaty, oraz od kwoty 26.000 złotych od dnia rozszerzenia powództwa do dnia zapłaty;

- 2.220 złotych tytułem kosztów opieki wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 19 marca 2013 roku do dnia zapłaty / pismo k. 179 - 182/.

Odpis pisma z dnia 15 maja 2015 roku, doręczono pełnomocnikowi pozwanego w dniu 21 maja 2015 roku / zwrotne poświadczenie odbioru k. 187/.

Pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa w całości, w tym także w zakresie jego rozszerzonej części / pismo k. 188/.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska procesowe /protokół rozprawy k. 235/.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 września 2012 roku w L., miał miejsce wypadek komunikacyjny. Kierujący samochodem marki F. (...) nr. rej. (...), K. R. na skutek niezachowania należytej ostrożności doprowadziła do zdarzenia z samochodem marki F. (...) o nr. rej. (...), kierowanym przez M. J.. W wyniku zdarzenia obrażeń ciała doznała pasażerka pojazdu F. (...) – E. N.. W dniu zdarzenia powódka była osobą małoletnią, miała 15 lat i uczęszczała do pierwszej klasy szkoły zawodowej / bezsporne, notatka w aktach szkody/.

W dacie zdarzenia pojazd marki F. (...) nr. rej. (...) objęty był ochroną ubezpieczeniową w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadacza i kierującego na podstawie umowy ubezpieczenia zawartej z pozwanym / bezsporne, akta szkody k.32/.

W wyniku zdarzenia powódka utraciła przytomność. Po wypadku powódka karetką pogotowia ratunkowego została przewieziona do Centrum (...) w Ł.. U powódki rozpoznano złamanie szyjki kości ramiennej prawej. Powódka została poddana zabiegowi operacyjnemu polegającemu na repozycji i stabilizacji drutami K.. Prawą kończynę górną unieruchomiono w gipsie D..

Unieruchomienie w gipsie trwało przez okres 6 tygodni.

Powódka przebywała w szpitalu od dnia 14 września 2012 roku do dnia 17 września 2012 roku. / bezsporne, dokumentacja medyczna k.67-111/.

Po wypisaniu ze szpitala powódka kontynuowała leczenie w poradni przyszpitalnej. Powódka kolejny raz była hospitalizowana w okresie od 25 października 2012 roku do 29 października 2012 roku. Wówczas u powódki rozpoznano przykurcz barku prawego, złamanie bliższego końca kości ramiennej prawej w trakcie gojenia, powierzchowne zapalenie rany pooperacyjnej. Usunięto druty K. oraz wykonano plastykę blizny.

W trakcie leczenia ambulatoryjnego powódka korzystała z rehabilitacji i ćwiczeń przez okres 4 tygodni.

W dniu 4 grudnia 2012 roku powódka zakończyła proces leczenia / dokumentacja medyczna k.67-111/.

Prawa ręka nadal powódkę boli, ma ograniczoną ruchomość jest słabsza i krótsza. Od wypadku powódka zwolniona jest z zajęć wychowania fizycznego.

Aktualnie zażywa leki przeciwbólowe, często nawet codziennie. Odczuwa bóle ręki na zmianę pogody.

Po wypadku powódkę opiekowały się mama i siostra. Powódka wymagała pomocy przy myciu i ubieraniu.

Według biegłego ortopedy analiza przedstawionej dokumentacji, zebrany wywiad oraz przeprowadzone badanie, pozwalają stwierdzić, że powódka w wyniku wypadku z dnia 14 września 2012 roku, doznała poważnego urazu ramienia prawego. Z ortopedycznego punktu widzenia złamanie wymagało operacji i unieruchomienia. Konieczne było leczenie szpitalne.

Przebyty uraz spowodował powstanie trwałego uszczerbku na zdrowiu. Procentowy uszczerbek na zdrowiu w oparciu o załącznik Rozporządzenia MP z dnia 18 grudnia 2002 roku wynosi 14% według punktu 113a za następstwa złamania kości ramiennej.

Zakres doznanych obrażeń i jego skutki ma wpływ na dalsze funkcjonowanie powódki, w tym sensie, że utrudnia możliwość uprawiania sportów nawet rekreacyjnie. W życiu codziennym stwierdzone upośledzenie sprawności powódka jest w stanie skompensować w całości. Biorąc pod uwagę czas od zdarzenia i charakter obrażeń zmiany należy uznać za utrwalone.

Doszło do nieodwracanego naruszania pierwotnej struktury anatomiczne narządu ruchu w miejscu złamania.

Powódka wymagała pomocy innych osób bezpośrednio po zdarzeniu, albowiem zastosowano leczenie polegające na unieruchomieniu prawej, wiodącej kończyny dolnej w dużym gipsie, obejmującą całą kończynę górną i tułów. Powódka wymagała pomocy we wszystkich czynnościach codziennych przez okres 8 tygodni przez 4 godziny dziennie. W szczególności chodzi o pomoc w zakresie ubierania i rozbierania, mycia, toalety oraz kupowania i przygotowywania żywności / opinia biegłego ortopedy podstawowa 120-125 i uzupełniająca k. 147/.

U powódki biegły chirurg rozpoznał wygojone złamanie przynasady bliższej kości ramiennej prawej, z upośledzeniem funkcji stawu barkowego prawego.

Według oceny biegłego spowodował u powódki trwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 10% według punktu 113a Rozporządzenia MP z dnia 18 grudnia 2002 roku.

Blizny w okolicy stawu barkowego prawego (same w sobie) nie powodują ograniczenia ruchomości stawu barkowego prawego.

Skutki wypadku pod postacią niewielkiego upośledzenia funkcji stawu barkowego prawego i mają niewielki wpływ na dalsze funkcjonowanie powódki. Stan zdrowia powódki jest utrwalony i nie należy oczekiwać zmian, jednak nie można wykluczyć występowania okresowych dolegliwości bólowych. Niewielkie ograniczenie ruchomości barku nie rzutuje na aktywność życiową powódki i ogólną sprawność organizmu.

Pierwotna struktura kości ramiennej została trwale naruszona. Skutki wypadku powodowały konieczność pomocy osób trzecich w wymiarze 4 godziny dziennie przez okres 8 tygodni oraz w wymiarze 2 godziny dziennie przez okres następnych 4 tygodni. Obecnie powódka nie wymaga pomocy innych osób / opinia biegłego chirurga k. 209/.

W dniu 7 lutego 2013 roku powódka zgłosiła pozwanemu szkodę, wzywając pozwanego do zapłaty odszkodowania i zadośćuczynienia / wezwanie do zapłaty k. 32-33, akt szkody k. 32 /.

Po przeprowadzonym postępowaniu likwidacyjnym wypłacono powódce kwotę 9.000 złotych, tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 480 złotych tytułem zwrotu poniesionych kosztów opieki / bezsporne, akta szkody k. 32/.

Koszt sprawowania opieki – usługi opiekuńczej nad osobą chorą w jej miejscu zamieszkania w powiecie (...) w 2012 roku wyniósł 9 złotych za 1 godzinę (okoliczność znana Sądowi z urzędu art. 228 § 2 k.p.c.).

Przeciętne miesięczne wynagrodzenie w II kwartale 2016 roku wyniosło 4.019,08 zł. brutto (Komunikat Prezesa GUS z 9 sierpnia 2016 r.), zaś minimalne wynagrodzenie w 2016 roku wynosi 1.850 zł brutto (Dz. U. z 2011 roku nr 192, poz. 1141) (okoliczność znana Sądowi z urzędu art. 228 § 2 k.p.c.).

Powyższy stan faktyczny był w istocie niesporny pomiędzy stronami, Sąd ustalił go w oparciu o znajdującą się w aktach sprawy dokumentację medyczną powódki, zeznania świadka i powódki nie budzące wątpliwości co do ich prawdziwości oraz opinie biegłych sądowych. Niewątpliwie istniał związek przyczynowy w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. pomiędzy szkodą na osobie powódki w postaci urazów określonych przez biegłych, a wypadkiem jakim uległa powódka w dniu 14 września 2012 r., co stwierdzili biegli w opiniach.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Roszczenia powódki są zasadne w przeważającej części.

Nie ulega wątpliwości, iż pozwany odpowiada w zakresie odpowiedzialności OC sprawcy wypadku. Pozwany zresztą nie kwestionował podstawy swej odpowiedzialności w toku niniejszego postępowania, a jedynie twierdził, iż wypłacone przez niego w toku postępowania likwidacyjnego kwoty wyczerpują w całości uzasadnione roszczenia powódki.

Zgodnie z treścią art. 445 § 1 k.c. oraz 444 k.c. sąd uprawniony jest do przyznania poszkodowanemu w sytuacji, w której doszło do uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę (zadośćuczynienie).

Ustawodawca poza wskazaniem, iż kwota przyznana tytułem zadośćuczynienia winna być wymierna do powstałej szkody nie wskazuje innych zasad ustalenia jej wysokości. Bogate orzecznictwo Sądu Najwyższego w tym zakresie wskazuje natomiast, iż przy ustaleniu wysokości zadośćuczynienia należy mieć na uwadze całokształt okoliczności sprawy nie wyłączając takich czynników jak wiek poszkodowanego, rozmiar doznanej krzywdy, nieodwracalność następstw wypadku, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność, czas trwania, długotrwałość i przebieg procesu leczenia. Rolą zadośćuczynienia jest bowiem złagodzenie doznanej niewymiernej krzywdy poprzez wypłacenie nie nadmiernej lecz odpowiedniej sumy, w stosunku do doznanej krzywdy. Ustalenie jej wysokości powinno być jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy dokonane w ramach rozsądnych granic, odpowiadających aktualnym warunkom i sytuacji majątkowej społeczeństwa przy uwzględnieniu, iż wysokość zadośćuczynienia musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, Sąd uznał, iż żądanie dochodzone niniejszym pozwem od pozwanego w kwocie 41.000 zł z tytułu zadośćuczynienia jest nazbyt wygórowane. Przedstawiony w uzasadnieniu opis stanu faktycznego wskazuje na zasadność przyznania powódce dalszego zadośćuczynienia w kwocie 35.000 złotych. Suma 35.000 zł należna powódce tytułem dalszego zadośćuczynienia spełnia w tym przypadku swoją rolę kompensacyjną, nie stanowi symbolicznej zapłaty, albowiem wraz z wypłaconą uprzednio kwotą 9.000 złotych jest wielokrotnością aktualnego przeciętnego średniego wynagrodzenia w kwocie netto. Tym samym przedstawia ekonomicznie odczuwalną wartość. Zasądzona suma odpowiada też pozostałym elementom, od których powinna zależeć wysokość zadośćuczynienia, o czym poniżej.

Zakres szkody niemajątkowej powódki należy określić jako średni, na co wskazuje przedstawiony opis stanu faktycznego. W niniejszej sprawie należało wziąć pod uwagę stopień uszczerbku na zdrowiu powoda (14%), jej wiek (19 lat), rozmiar cierpień bezpośrednio po wypadku.

W wyniku zdarzenia powódka utraciła przytomność. Powódka została poddana zabiegowi operacyjnemu polegającemu na repozycji i stabilizacji drutami K.. Prawą kończynę górną unieruchomiono w gipsie D.. Unieruchomienie w gipsie trwało przez okres 6 tygodni.

Powódka przebywała w szpitalu od dnia 14 września 2012 roku do dnia 17 września 2012 roku.

Po wypisaniu ze szpitala powódka kontynuowała leczenie w poradni przyszpitalnej. Powódka kolejny raz była hospitalizowana w okresie od 25 października 2012 roku do 29 października 2012 roku. Wykonano wówczas kolejny zabieg. Usunięto druty K. oraz wykonano plastykę blizny.

Prawa ręka nadal powódkę boli, ma ograniczoną ruchomość jest słabsza i krótsza. Od wypadku powódka zwolniona jest z zajęć wychowania fizycznego.

Aktualnie zażywa leki przeciwbólowe, często nawet codziennie. Odczuwa bóle ręki na zmianę pogody.

Według biegłych powódka w wyniku wypadku z dnia 14 września 2012 roku, doznała poważnego urazu ramienia prawego. Pierwotna struktura kości ramiennej została trwale naruszona.

Zakres doznanych obrażeń i jego skutki ma wpływ na dalsze funkcjonowanie powódki, w tym sensie, że utrudnia możliwość uprawiania sportów nawet rekreacyjnie. Biorąc pod uwagę czas od zdarzenia i charakter obrażeń zmiany należy uznać za utrwalone.

W świetle powyższych okoliczności brak jest podstaw do uwzględnienia stanowiska pozwanego, ale również w całości stanowiska powódki.

Skutki wypadku pod postacią niewielkiego upośledzenia funkcji stawu barkowego prawego i mają niewielki wpływ na dalsze funkcjonowanie powódki. Niewielkie ograniczenie ruchomości barku nie rzutuje na aktywność życiową powódki i ogólną sprawność organizmu. W życiu codziennym stwierdzone upośledzenie sprawności powódka jest w stanie skompensować w całości.

Blizny w okolicy stawu barkowego prawego (same w sobie) nie powodują ograniczenia ruchomości stawu barkowego prawego.

W ocenie Sądu w kwota 35.000 zł zasądzona od pozwanego oraz uprzednio wypłacona przez pozwanego z tytułu zadośćuczynienia kwota 9.000 zł odpowiada aktualnym warunkom i sytuacji majątkowej społeczeństwa. Powyższe skutkowało zasądzeniem od pozwanego na rzecz powoda kwoty 35.000 zł z tytułu zadośćuczynienia i oddaleniem powództwa w pozostałym zakresie, co skutkuje orzeczeniem jak w pkt. 1 i 3 wyroku.

Odnosząc się do żądania powoda zasądzenia kwoty 2.220 złotych tytułem odszkodowania to jest ono zasadne w przeważającej części.

Niewątpliwie poszkodowany może domagać się zwrotu kosztów opieki nad nim i kosztów rehabilitacji poniesionych przez członków jego najbliższej rodziny i związane z tym koszty stanowią koszty leczenia w rozumieniu art. 444 § 1 k.c. (por. wyrok SN z 15 lutego 2007 r., II CSK 474/06, LEX nr 274155; wyrok SN z 4 marca 1969 r., I PR 28/69, OSN 1969, nr 12, poz. 229 i wyrok SN z 4 października 1973 r., II CR 365/73, OSN 1974, nr 9, poz. 147).

Powódka wymagała pomocy innych osób bezpośrednio po zdarzeniu, albowiem zastosowano leczenie polegające na unieruchomieniu prawej, wiodącej kończyny dolnej w dużym gipsie, obejmującą całą kończynę górną i tułów. Powódka wymagała pomocy we wszystkich czynnościach codziennych przez okres 8 tygodni przez 4 godziny dziennie. W szczególności chodzi o pomoc w zakresie ubierania i rozbierania, mycia, toalety oraz kupowania i przygotowywania żywności oraz w wymiarze 2 godziny dziennie przez okres następujących 4 tygodni. Obecnie powódka nie wymaga pomocy innych osób.

Koszt sprawowania opieki – usługi opiekuńczej nad osobą chorą w jej miejscu zamieszkania w powiecie (...) w 2012 roku wynosił 9 zł za 1 godzinę.

Uwzględniając powyższe z tego tytułu należało łącznie zasądzić na rzecz powódki kwotę 2.040 złotych / bo 56 dni x 4 godziny x 9,00 zł = 2.016 zł oraz 28 dni x 2 godziny x 9,00 zł = 504 zł (łącznie 2.520 zł), przy czym 480 złotych zostało wypłacone na rzecz powódki w przeprowadzonym postępowaniu likwidacyjnym, w konsekwencji o tę sumę należało pomniejszyć należną kwotę. 2.520 złotych – 480 złotych = 2.040 złotych.

Mając na uwadze powyższe wyliczanie łączna kwota zasadnych i udowodnionych roszczeń powódki z tytułu opieki wynosi 2.040 złotych i taką kwotę należy uznać za zasadną na podstawie art. 444 § 1 k.c. W pozostałym zakresie powództwo należy uznać bezzasadne i nieudowodnione, co skutkowało jego oddaleniem o czym orzeczono w punkcie 3 wyroku.

W przedmiocie odsetek Sąd orzekł jak w punkcie pierwszym i drugim sentencji wyroku, działając na podstawie art. 359 § 1 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. i art. 14.1 w związku z art. 125 ust.1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku (Dz. U. nr 24, poz. 1152 ze zm.) o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Pozwany powinien był wypłacić powódce należną kwotę w terminie trzydziestu dni stosownie do żądania zgłoszonego pozwanemu przez powódkę. W dniu 7 lutego 2013 roku, powódka zgłosiła pozwanemu szkodę. Skoro pozwany tego nie uczynił dobrowolnie zmuszając powódkę do dowodzenia swoich racji przed Sądem, a Sąd następnie orzekł, iż roszczenie powódki było w części zasadne, tym samym potwierdzając słuszność zgłoszonego żądania w tej części, to przyjąć należało, że pozwany pozostaje w zwłoce z zapłatą żądanej przez powódkę a zasądzonej następnie wyrokiem kwoty od daty upływu trzydziestu dni licząc od chwili wystąpienia z żądaniem zapłaty. Sąd przyjął, iż terminem początkowym naliczania odsetek od kwot z pkt. 1 ust. 1 i pkt. 2 jest dzień 19 marca 2013 roku. Uwzględniając iż zgłoszenie szkody wpłynęło do pozwanego w dniu 7 lutego 2013 roku to upływ 30 – dniowego terminu do wykonania zobowiązania nastąpił w dniu 9 marca 2013 roku. Mając na uwadze treść art. 321 k.p.c. odsetki zasądzono od dnia 19 marca 2013 roku tj. zgodnie z żądaniem pozwu.

Natomiast co do żądania odsetek od kwoty z punktu 1 ust. 2, ustalono, że w dniu 13 maja 2015 roku, powódka wniosła o zasądzenie od pozwanego dalszych kwoty tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania z ustawowymi odsetkami od dnia rozszerzenia powództwa do dnia zapłaty.

Pismo doręczono pełnomocnikowi pozwanego w dniu 21 maja 2015 roku (k.187 akt).

Mając na uwadze treść art. 359 § 1 k.c., 481§1 k.c., art. 455 k.c. w związku z art. 193 § 3 k.p.c. pozwany pozostawał w zwłoce ze spełnieniem świadczenia począwszy od dnia doręczenia pełnomocnikowi pozwanego odpisu pisma z dnia 12 maja 2015 roku, tj. od dnia 21 maja 2015 roku. Mając na uwadze powyższe odsetki od kwoty wskazanej w pkt. 1 ust. 2 orzeczono od dnia 21 maja 2015 roku.

Zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu (art. 100 k.p.c.) strony powinny ponieść jego koszty w takim stopniu w jakim przegrały sprawę, a zatem powódka w 15 %, pozwany w 85 %.

Koszty procesu wyniosły łącznie 6.714 zł, w tym po stronie powódki: 4.295 zł, a po stronie pozwanego po 2.419 zł. Powódkę, zgodnie z podaną zasadą powinny obciążać w kwocie 1.007,10 zł (6.714 zł x 15 %), skoro jednak faktycznie poniosła koszty w kwocie 4.295 zł powódce należy się zwrot w kwocie 3.287,90 zł (4.295 zł - 1.007,10 zł). Pozwany bowiem powinien ponieść koszty w kwocie 5.706,90 zł, a poniósł 2.419 złotych. Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w punkcie 4 wyroku.

Sąd na podstawie na podstawie art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. j. Dz. U. z 2010r., nr 90, poz. 594 z późn. zm.) w zw. z art. 100 k.p.c. obciążył powódkę i pozwanego nieuiszczonymi kosztami sądowymi, które wyniosły łącznie 1.300 zł. Na powyższą kwotę składa się nieuiszczona opłata

od pozwu. Mając na uwadze powyższe, nakazano pobrać na rzecz Skarbu Państwa od powódki kwotę 195 zł. / 1.300 zł x 15 % / a od pozwanego kwotę 1.105 zł / 1.300 zł x 85 %/, jak punkcie 5 i 6 wyroku.